

mindske Arbejdet noget, thi det er i mangfoldige Tilfælde fuldstændig unyttigt at foretage disse Udpantninger, f. Eks. hos Personer, der sidde i Straffeanstalter, hos Fattiglemmer og hos Folk, der bogstavelig ikke eje andet, end hvad de staa og gaa i. Men man maa vistnok ved Siden af denne i sig selv heldige Bestemmelse have en anden, der nærmere ordner, hvorledes man i Tilfælde, hvor Udpantningen undlades efter Politimesterens Skøn, skal faa Afsoningen iværksat. Nu er det saaledes, at Afsoning ikke kan forlanges, uden at der foreligger Begæring om Udpantningsforretning, men det foreligger ikke her.

Jeg skal endnu kun sige, at naar der synes at være lagt en vis Vægt paa, at Barnemoderen kan faa Barnefaderen efterlyst ved Politiets Hjælp, tror jeg egentlig, at det er en meget upraktisk og uhensigtsmæssig Bestemmelse. Det gaar ganske vist saaledes til nu, og ved at gennemgaa Bladet „Politiefterretninger“, hvor disse Efterlysninger foregaa, vil man se, at der efterlyses mindst 7—8,000 Alimentanter om Aaret. Det er naturligvis fuldstændig umuligt paa et Retskontor at holde Register over disse Efterlysninger, og naar man ikke har Register, have Efterlysningerne i og for sig meget lidt at sige og ere egentlig ikke til nogen Nytte, men kun til Ulejlighed for dem, der skulle redigere Bladet „Politiefterretninger“ og optage alle disse Efterlysninger.

Jeg skal indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, idet jeg gentager, at Lovforslaget indeholder Bestemmelser, der ere gode, og at der ikke er Grund til at modsætte sig det, men at der ogsaa er Punkter deri, som maa forandres; men det vil vel blive Genstand for nærmere Overvejelse i et Udvalg. Jeg skal i alt Fald forbeholde mig, idet jeg i øvrigt anbefaler Lovforslaget, at fremkomme med Forslag om at henvise det til et Udvalg.

Koch: Jeg er enig i det meste af, hvad den sidste ærede Taler fremkom med. Kun ser jeg lidt anderledes paa Sagen i Almindelighed, end det forekom mig, at han gjorde, idet han i alt Fald stillede det hen som tvivlsomt, om man egentlig kan sige, at den nyere Lovgivning med Rette er slaaet ind paa den Vej, den i den omhandlede Henseende har betraadt, og har betraadt af Humanitetshensyn. Jeg finder, at Loven af 1888, som er den første Lov, man fik paa dette Omraade, virkelig maa betegnes som en human Lov, idet den gik ud paa at sikre Barnemødrene under alle

Omstændigheder, paa den ene eller den anden Maade, at faa det Bidrag, de nødvendig skulle have til deres Børns Opdragelse, uden at dette Bidrag bliver betragtet som Understøttelse af Fattigvæsenet for dem. Det forekommer mig at være en human Betragtning, og skønt det være langt fra mig at ville garantere, at disse Barnemødre ganske i Almindelighed alle ere Engle, tror jeg dog, at i det hele og store er deres Stilling og Stillingen for de Børn, de have sat i Verden, en saadan, at de have Krav paa, som det ogsaa er sket ved Lovgivningen, at der gøres noget for dem i human Retning. En anden Sag er det, om ikke den af den sidste ærede Taler berørte Forskel, som derved fremkommer mellem uægte og ægte Børns Stilling, er uheldig. Det forekommer ogsaa mig, at der er et stærkt Misforhold til Stede mellem de uægte Børns Stilling og de Børns, der ere fødte i Ægteskab, men ere forladte af Faderen. Det er imidlertid et Argument, ikke for at gaa tilbage fra Loven af 1888, men for at gaa videre i samme Retning som den gaar, for saa vidt det kan ske. Jeg har set udtalt i det andet Ting, at det vil være langt vanskeligere, men det forekommer mig, at denne Lejlighed burde benyttes hertil.

Jeg vil altsaa ligesom den foregaaende Taler meget gerne være med til at gøre det lettere for Barnemødrene at komme til deres Ret, og jeg vil være med til at gøre alt, hvad man ad Lovgivningens Vej kan gøre, for at komme de renitente Barnefædre ordentlig til Livs. Som det blev udtalt i det andet Ting, er det virkelig et Tidens Tegn, at samtidig med, at Antallet af de uægte Fødsler vokser i vort Samfund, vokser ogsaa Utilbøjeligheden hos Barnefædre til at gøre noget for Børnene, og hvad man kan gøre for at gøre Tvangen mod Barnefædre effektiv, vil jeg med Fornøjelse være med til. Med Hensyn til dette Punkt nævnedes den sidste ærede Taler de nu nødvendige Udpantningsforretninger, som altid skulle gaa forud, før man kan skride til Afsoning af Alimentsbidrag. Jeg erkender, at der gives næppe i vor Retspleje nogen større Humbug end disse Udpantningsforretninger. Der kan efter den nugældende Lovgivning foretages Tusinder af Udpantninger, som ikke hare det fjerneste at betyde, og for saa vidt er det et Fremskridt, at man i Lovforslaget har gjort det afhængigt af Politimesterens Skøn, om der skal finde Udpantning Sted eller ikke. Men naar det kommer til Afsoningsspørgsmaalet, har den